

Šiomet kovo 15 d. 85-metį šventė šuolių į vandenį Panevėžyje sporto šakos įkūrėja, trenerė Stanislava Adomaitienė. Balandžio pradžioje šio gražaus jubiliejaus proga pasveikinti S. Adomaitienę susirinko buvę jos ugdytiniai. Apie šuolių į vandenį sporto šaką Panevėžyje kviečiame skaityti interviu su trenere.

Kaip susidomėjote šuolių į vandenį sporto šaka?

Nuo pat mažų dienų buvau itin judrus vaikas, visur ieškojau nuotykių ir pramogų. Mano graži vaikystė prabėgo Vilkaviškio rajone, Pilviškiuose. Ilgas vasaros dienas leisdavome prie Šešupės. Baigusi mokyklą norėjau studijuoti chemijos mokslus, tačiau mano laikais buvo labai didelė konkurencija. Kadangi mokslai sekėsi gerai, galėjau studijuoti bet ką, todėl kartą paklausiau savo kūno kultūros mokytojo, ką man studijuoti. Šis ir pasiūlė stoti į tuometį Kūno kultūros institutą bei pasirinkti plaukimą. Galima sakyti, jog mokytojas nulėmė mano likimą.

Šešupėje buvau išmokusi itin gerai plaukti, bet tik ne techniškai, todėl labai norėjau tą išmokti, ką ir padariau studijuojama universitete. Kūno kultūros institute dėstytojai pasakė, kad gera sportininke nebūsiu, tačiau trenere man lemta būti. Taip ir nutiko: daug stengiausi, mokiausi iš geriausių ir tapau trenere. Dirbau nuoširdžiai, neskaičiuodama darbo valandų, nežiūrėdama, ar tai darbo diena, ar savaitgalis

Esate kilusi iš Vilkaviškio rajono, mokėtės Vilniuje, o dirbote Panevėžyje. Kodėl būtent Panevėžys?

Baigusi institutą savo darbo karjerą pradėjau Vilniuje, tačiau ištekėjusi persikėliau į Panevėžį. Čia buvo labai gera dirbti, kadangi veikė puiki sportininkų bazė. Man pradėjus dirbuotis trenere užvirė „Aukštaitijos“ sporto komplekso baseino statybos darbai. Džiaugiuosi, kad statant baseiną buvo tartasi su manimi ir atsižvelgta į prašymus. Aš paprašiau, kad įrengtų ne 5, o 10-ies metrų šuoliams į vandenį skirtą bokštą. Tas ir buvo padaryta. Šis baseinas tąkart buvo pirmasis Lietuvoje, turintis tokio aukščio bokštą. Turint tokią puikią sporto infrastruktūrą, Panevėžyje atsirado itin stiprių šuolio į vandenį sporto šakos atstovų.

Kiek laiko dirbote „Aukštaitijos“ sporto komplekso baseine?

„Aukštaitijos“ sporto komplekso baseine dirbau nuo pat jo veiklos pradžios – nuo 1965-ųjų iki 1992 m. Kol baseinas buvo statomas, per trejus metus surinkau grupę vaikų, su kuriais

mokėmės choreografijos, akrobatikos, labai mėgau techninius elementus, man skrydis ore yra nuostabu. O kai jau 1965-aisiais visuomenei plačiai duris atvėrė baseinas, galima sakyti mano ugdytiniai jau „skraidė“ nuo bokšto į vandenį. Su ugdytiniais nuolat treniruodavomės akrobatikos salėje, kartą per mėnesį važiuodavome treniruotis ir į Rygą. Galiu pasidžiaugti, kad panevėžiečiai buvo stipriausi Lietuvoje, ne kartą kvapą gniaužiantys, grakštūs šuolininkų į vandenį pasirodymai buvo lydimi audringais aplodismentais. Džiaugiuosi, kad išugdžiau 15 profesionalių trenerių, didelį būrį sporto mėgėjų, o šiuo metu Jungtinėse Amerikos Valstijose su šeima gyvenanti Eglė Nemickaitė buvo viena iš daugiausiai pasiekusių mano ugdytinių, ji pateko ir į Tarybų Sąjungos rinktinę.

Galiu pasakyti, kad toli gražu ne visi užsigeidę gali pasiekti aukštą sportinį lygį. Šiame sporte išvaizda yra labai svarbi. Net ir daug darbo įdėjęs, tačiau negražiai sudėtas sportininkas, gali tapti tik vidutinio lygio sportininku. Mano žiniomis šiuo metu Lietuvoje yra likęs tik mėgėjų lygis.

Kodėl Panevėžyje nebeliko šuolių į vandenį sporto šakos?

Panevėžyje pačių šuolininkų liko, tačiau pati sporto šaka jau pamiršta. Viskas baigėsi, kai Lietuva atgavo nepriklausomybę. Šalyje vyravo sunki ekonominė situacija, miestui trūko lėšų išlaikyti nemažų išlaidų reikalaujantį sporto objektą, todėl buvo nuspręsta atsisakyti akrobatikos salės, o vėliau duris užvėrė ir pats šuolininkams į vandenį pritaikytas baseinas. Jis neveikė maždaug dvejus metus, o tokia pertrauka sporte neigiamai atsiliepė šuolių į vandenį sporto šakos atstovams, todėl greitai nutrūko ir mūsų užsiėmimai. Mane visi palaikė ir ragino kovoti, tačiau aš pasakiau, kad nesu Don Kichotas ir su vėjo malūnais nekovosiu.

Ką veikėte, kai baigėsi jūsų kaip trenerės karjera?

Pasitraukus iš šuolių į vandenį sporto išvykau pas vieną savo auklėtinę į JAV. Ten pagyvenau trejus metus, vėliau 10-metį praleidau Vokietijoje. Pabuvojimas svečiose šalyse man davė labai daug, praplėtė akiratį, į gyvenimą pradėjau žiūrėti kitu, pozityvesniu žvilgsniu, pradėjau vertinti kiekvieną akimirką. Nors mano karjera ir baigėsi, tačiau palaikome ryšį ir nuolat bendraujame su šuolininkais. Džiaugiuosi, kad manęs nepamiršo ir su 85-mečiu nusprendė pasveikinti mano buvę auklėtiniai. Kadangi visi išsibarstę ne tik po Lietuvą, bet ir po visą pasaulį, jie tarpusavyje susiderino datą, kada dauguma jų bus Panevėžyje ir suorganizavo susitikimą. Jis vyko „Aukštaitijos“ sporto komplekso baseine. Labai smagu po tiek metų pamatyti savo ugdytinius, prisiminti, tai kas jau praėjo, o dar smagiau, kad viena mano ugdytinių, būdama jau veteranė atliko ir šuolį į vandenį.

Ką palinkėsite sportininkams?

Šiais laikais apstu daug gundančių dalykų – kompiuteriniai žaidimai, mobilūs telefonai ir kt. Palinkėsiu ištvermės, paprasto, nuoširdaus ir sunkaus darbo, egoizmo būti geriausiais. Turėkite tikslą ir atkakliai jo siekite. Nepamirškite, kad reikia daug ir pasiaukojimai dirbti, tikslas nepasiekiamas greitai, tam gali prireikti net ir ne vieno dešimtmečio.

Dėkojame už nuoširdų pokalbį ir linkime kuo didžiausios sėkmės!

Panevėžio sporto centro informacija

